

Demokracija i sigurnost

u Jugoistočnoj Evropi

Tematika
Evropska unija i Bosna i Hercegovina:
Upravljanje krizom

Vlado Rzinović
Kurt Bassuener
Bodo Weber
Ines Sabalić
Zrinka Bralo
Kristina Hemon
Arbër Vllahiu
Michael Tatham
Vedran Džihic
Sead Turčalo
An Jacobs
Zlatko Dizdarević
Muhamed Jusić
Harun Karčić
Eldar Sarajlić
Kathrin Quesada
Maja Dimc
Bojan Dobovšek
Jasmin Porobić
Nerzuk Ćurak
Ian Kershaw
Edina Bećirević
Dragan Gajin
Asim Jusić
Slaven Kovačević

Cijena:
18KM / 9€

ISSN 1986-5708

IMPRESUM

Izdavač

Glavni urednik:
Zamjenica glavnog urednika:

Tehnički urednik:

Uređuje:

Stalna suradnja:

Savjet časopisa

Demokracija i sigurnost u Jugoistočnoj Evropi

• Godina 2 • broj 6/7 • 2011

ATLANTSKA INICIJATIVA

Udruženje za promicanje euroatlantskih integracija BiH
Sarajevo

Vlado Azinović

Edina Bećirević

Sead Turčalo

Redakcijski kolegij

Muhamed Jusić

Antonio Prlenda

Jasna Pekić

Asaf Alibegović

Nerzuk Ćurak, (Sarajevo), predsjednik

Kurt Bassuener (Sarajevo),

Vlatko Cvrtila, (Zagreb)

Marko Attila Hoare, (London)

Tihomir Loza (London)

Danko Plevnik, (Zagreb)

Žarko Petrović, (Beograd)

Tanja Topić (Banja Luka)

Lektura

Zinaida Lakić

Grafički dizajn

Alma Hrasnica

Godina

2010.

Izlazak ovog časopisa omogućili su:

Ambasada Ujedinjenog Kraljevstva Velike Britanije i Sjeverne Irske u BiH,

Ambasada Kraljevine Norveške u BiH

Komandni štab NATO-a u Sarajevu

Napomena:

Mišljenja iskazana u tekstovima objavljenim u ovom broju odražavaju osobne stavove autora, a ne nužno i redakcije časopisa ili Atlantske inicijative.

Časopis Demokracija i sigurnost u Jugoistočnoj Evropi je indeksiran i dostupan u punom tekstu u Central and Eastern European Online Library (CEEOL). (<http://www.ceeol.com>)

Sadržaj

UVODNIK

TEMA BROJA

REVOLUCIJA U ARAPSKOM SVIJETU

RELIGIJA I SIGURNOST

NOVA SIGURNOST

- 4** Vlado Azinović
DISKRETNI ŠARM ANALOGIJE
- EVROPSKA UNIJA I BOSNA I HERCEGOVINA:
UPRAVLJANJE KRIZOM**
- 8** Kurt Bassuener
SAMO AMERIČKI ANGAŽMAN
MOŽE IZVUĆI BOSNU
- 13** Bodo Weber
OSLOBAĐANJE OD OBAVEZA
- 19** Ines Sabalić
IZGRADNJA BOSNE I HERCEGOVINE
NOVIM SREDSTVIMA
- 25** Zrinka Bralo i Kristina Hemon
ILI EU PUT ILI NIKAKAV
- 29** Arbër Vllahiu
KOSOVO I EVROPSKA UNIJA
- 33** Britanski ambasador u BiH Michael Tatham
INTERVJU: EU PROŠIRENJE IMA STRATEŠKOG SMISLA
- 39** Vedran Džihić
AUSTRIJSKA VANJSKA POLITIKA PREMA BIH – OD
AKTIVNOG POLA EVROPSKE VANJSKE POLITIKE KA
STAGNACIJI I PASIVIZACIJI U OKVIRU EU
- 45** Sead Turčalo
NORMATIVNOST BEZ LICA I MOĆI
- 52** An Jacobs
EU UPRAVLJANJE CIVILNOM KRIZOM:
KRIZA U STVARANJU?
- 57** Zlatko Dizdarević
EFEKT RAZLIČITIH DOMINA
- 64** Muhamed Jusić
ARAPSKA ULICA JE REKLA SVOJE
- 69** Harun Karčić
ISLAM I POLITIKA U ARAPSKOM SVIJETU
- 71** Muhamed Jusić
POJMOVNIK ISLAMSKOG NAZIVLJA ZA MISIJU ISAF
- 74** Eldar Sarajlić
POLITIKA ISLAMSKIH MREŽA U
POSTDEJTONSKOJ BOSNI I HERCEGOVINI
- 86** Kathrin Quesada
REZOLUCIJA VSUN-a 1325
I REFORMA SIGURNOSNOG SEKTORA:
SHVAĆAMO LI JE ISPRAVNO?

Sadržaj

DESNA SKRETANJA

- 91** Maja Dimc i Bojan Dobovšek
STUDIJA NOVIH SIGURNOSNIH IZAZOVA
- 97** Jasmin Porobić
ULOGA ORGANA LOKALNE (SAMO)UPRAVE U
SISTEMU SIGURNOSTI U BOSNI I HERCEGOVINI

IN MEMORIAM

- 102** Nerzuk Čurak
POLITIČKA FILOZOFIJA DESNOG SKRETANJA
- 107** Ian Kershaw
DUHOVI FAŠTIČKE PROŠLOSTI

POGLEDI

- 113** Edina Bećirević
IZVAN DAYTONA
- 116** Dragan Gajin i Asim Jusić
ICJ I DEKLARACIJA O NEZAVISNOSTI KOSOVA:
ANALIZA, PRAVNE I POLITIČKE IMPLIKACIJE

IZ ZNANSTVENE RADIONICE

- 123** Slaven Kovačević
NOVI HLADNI RAT,
NOVI SVJETSKI POREDAK ILI KRAJ HISTORIJE

Udruženje građana Atlantska inicijativa iz Sarajeva je nevladina i neprofitna organizacija za promicanje euroatlantske ideje u Bosni i Hercegovini i podršku naporima za integraciju BiH u Sjevernoatlantski savez (NATO) i Evropsku uniju.

Cilj Atlantske inicijative je svojim aktivnostima doprinijeti stvaranju društva znanja u BiH koje će omogućiti građanima da ključne odluke o svojoj i budućnosti zemlje donose na temelju informiranog mišenja i činjenica, a ne na temelju predrasuda, jednostranih interpretacija, propagandičkih, ideooloških ili dogmatskih postavki.

Osnivači i članovi Atlantske inicijative su članovi akademске zajednice – profesori, asistenti i studenti više fakulteta Univerziteta u Sarajevu, kao i građani koji svojim znanjima i različitim aktivnostima žele objasniti važnost euroatlantske integracije BiH, te dubinu i značaj političkih, ekonomskih, sigurnosnih i društvenih promjena koje će ta integracija donijeti.

Časopis "Demokracija i sigurnost u Jugoistočnoj Evropi" jedan je od naših projekata koji provodimo u partnerstvu sa vladama Ujedinjenog Kraljevstva i Kraljevine Norveške. Zahvalni smo za podršku NATO Štabu u Sarajevu, Ministarstvu vanjskih poslova BiH, Ministarstvu odbrane BiH, te George Marshall Alumni asocijaciji u Bosni i Hercegovini. Više informacija o našim aktivnostima možete doznati na web portalu www.atlantskainicijativa.org.

UVODNIK

Dr. sc. Vlado Azinović
Glavni urednik

Umjesto uvodnika

Diskretni šarm analogije

Već godinama u Bosni i Hercegovini svaka nova politička kriza čini se težom i dubljom od prethodne, a prostor za njeno rješenje svaki put izgleda sve uži. Kao po pravilu, ovu lančanu reakciju prate sve jasniji dokazi naraslog političkog autizma i neodgovornosti domaćih političkih elita. Kao možda rijetka konstanta, ostaje relativna ravnodušnost s kojom građani Bosne i Hercegovine prate ovaj proces urušavanja ostataka države, a s njima i preostalih društvenih vrijednosti i normi. No, kao ni produbljivanje same krize, odnos javnosti prema vlastitoj судбини odveć ne čudi. Prag tolerancije za sve očitiji kolaps dejtonске konstitucije zemlje presudno je odredio protekli rat. „Još uvijek je dobro – ne puca, a ima i struje“, kao da je ovdašnja tipska kolektivna reakcija. Ovo namjerno odabranog spoznajno ograničenje i poricanje stvarnosti čini se kao posljednja linija obrane pred naizgled nerješivim političkim ali i sve ozbiljnijim sigurnosnim izazovima.

Eskalacija zapaljive političke retorike danas je vrlo zamislivom učinila situaciju u kojoj izolirani akt nasilja, spontan ili planski, može duboko i nepovratno destabilizirati Bosnu i Hercegovinu.

Uvođenje u javni diskurs visokih tonova i termina poput ‘politički genocid’, ‘majorizacija’, ili ‘etnocid’, bez obzira na frustraciju i percepciju nepravde koje ga potiču, neodljivo podsjeća na početak 1990-ih, kada su se u javnom prostoru, lako i bez uzdržavanja, prepoznivali “ugroženi narodi”, “neprincipijelne koalicije”, “zelene transverzale” i “bečki konjušari”. Naravno, kontekst je danas drugačiji, a “ugroženi” su ovaj put neki drugi. Ova možda neprikladna, ali skoro automatski prizvana povjesna analogija, sugerira kako se iz proteklih dvadeset godina ovdje malo toga zbilja naučilo.

Nema dovoljno uvjerljivih dokaza da bi proces unutrašnje erozije Bosne i Hercegovine mogao biti usporen ni kroz značajniju pomoć izvana. Angažman Europske unije u bosanskohercegovačkoj krizi objektivno je ograničen složenim procesom usklađivanja zajedničkih vanjskopolitičkih stavova unutar Unije, ali i partikularnim interesima jednog dijela njenih članica i nezainteresiranošću drugog. Najava europskih sankcija liderima “čije aktivnosti potkopavaju suverenitet, teritorijalni integritet, ustavni poredak i međunarodni karakter Bosne i Hercegovine, ili ugrožavaju Dejtonski mirovni sporazum”, ohrabruje, ali bez jedinstvene strategije Unije u Bosni i Hercegovini jasno je da ranije navedena ograničenja relativiziraju njenu upotrebnu vrijednost. Politički izazovi koje proizvodi prostor tek nešto veći od 50. 000 kvadratnih kilometara, s manje od četiri miliona stanovnika, kao da određuju mjeru priželjkivane a još uvijek nedostignute europske vanjskopolitičke kohezije. A bez nje je ovdje teško očekivati i presudniji angažman Sjedinjenih Američkih Država.

Europska unija se danas ne čini posebno spremnjom ponuditi djelotvorna rješenja za političke i sigurnosne izazove koje proizvodi produbljena kriza u Bosni i Hercegovini ništa više negoli je to bila u maju 1991. godine, pred uključenje 4 tadašnje Europske zajednice u pokušaj sprečavanja nasilnog raspada Jugoslavije, kada je Jacques Poos slavodobitno

objavio kako je baš tim angažmanom “kucnuo čas Europe”. Nema posebne potrebe na ovome mjestu podsjećati na epilog tog europskog napora i Poosove nadmene objave.

Izostanak vizije, volje i jedinstva među europskom dvadesetsedmoricom, barem kada se radi o politici prema Bosni i Hercegovini, tako je, kroz podsjećanje na ovu dvadeset godina staru epizodu, skoro automatski prizvalo još jednu, možda podjednako nepriličnu, povjesnu analogiju. Kao i prethodna, i ova samo upozorava.

No, upotrebljena vrijednost analogije, za koju američki profesor kognitivne znanosti Douglas Hofstadter tvrdi da je “srž spoznaje”, ne podliježe geografskim ograničenjima.

Nadahnuti prizorima s ulica i trgova arapskih gradova, novinari i analitičari požurili su proteklih sedmica naći odgovarajuće analogije kako bi nam pomogli spoznati motive, značaj i moguće domete “arapske revolucije”.

I nema sumnje, analogije su i ovaj put dobro izabrane, a neke od podudarnosti možda bi navele i okorjele skeptike da prihvate povjesni determinizam po kojem “ne postoji sadašnjost ni budućnost, nego samo prošlost koja se neprestano ponavlja – sada” (Eugen O’Neill).

Tako su u socijalnom i političkom buntu koji se širio arapskim svijetom, slijedeći “geografiju tuge i okrutnosti”,¹ najčešće prepoznавани elementi velikih europskih revolucija kojima su, više ili manje uspešno, svojevremeno uzdrmani temelji feudalnih monarhija (1848), odnosno sovjetske komunističke imperije (1968. i 1989).

Da bi se pojačala podudarnost s primjerima iz prošlosti, i arapski bunt, koji je počeo u decembru i trajao do marta, u medijima je, meteorološki preuranjeno, nazvan “arapskim proljećem”, po uzoru na ranije izabrane povjesne analogije – “proletetu revoluciju” ili “proljeće naroda” (1848) i “praško proljeće” (1968).

Revolucionarni zanos prenio se tako s arapskih trgova u izyještaje i analize u kojima se, uglavnom s ushićenjem, sugeriralo kako nakon spontanog demokratskog bunta u arapskom svijetu više ništa neće biti isto. No, upravo ponuđene analogije svjedoče o tome kako revolucije rijetko kad mogu tako brzo i nepovratno otkloniti uzroke koji su ih potakli.

Nakon revolucija u Evropi 1848. srušen je stari poredak, ali umjesto njega, kao posljedica nesigurnosti koja obilježava svako prelazno razdoblje, pojavili su se čudni politički hibridi – istovremeno moderni i autoritarni. U Francuskoj je to vrijeme bilo obilježeno pojmom Louis-a Napoleona Bonaparte, koji je prvo bio izabran za predsjednika Druge Francuske Republike (1848), ali je kasnije postao francuski car (Napoleon III). U Pruskoj, to je razdoblje obilježio Otto von Bismarck, prvo kao pruski premijer, a potom, nakon 1871. godine, kao prvi (“čelični”) kancelar novog i ujedinjenog Njemačkog Carstva.

Kao rezultat revolucije u složenim arapskim društvima mogao bi se također pojaviti neki politički hibrid. Starateljstvo nad novoosvojenom demokracijom u Egiptu moglo bi, na primjer, biti povjereni tamošnjoj vojsci, po uzoru na donedavnu praksu u Turskoj. S druge strane, pad Gadafijevog režima Libiju bi mogao uvesti u novo razdoblje plemenskih sukoba.

Revolucije, kao po pravilu, prizivaju vanjsku intervenciju. “Proljeće naroda” 1848. u Habsburškoj Monarhiji vojnom je intervencijom okončao ruski car Nikola I i zbog toga ostao upamćen kao “žandar Europe”. “Praško proljeće” u Čehoslovačkoj 1968. ugasnulo je pred naletom sovjetskih tenkova. Saudijska Arabija brzo je zimus poslala vojsku da uguši pobunu šiita u susjednom Bahreinu, ali je bila nešto uzdržanija u pružanju otvorene vojne pomoći jemenskom predsjedniku Aliju Abdullahu Salehu. Pobuna u Libiji prizvala je vojnu intervenciju Zapada, ali, ovaj put, na strani pobunjenika. Svako vrijeme i prostor, izgleda, ima svoga žandara.

Povijest tako pokazuje da su, iako nastaju u valovima, sve revolucije na kraju ipak samo lokalne i da lokalni kontekst presudno određuje njihovu dinamiku, pa i konačan ishod. Nakon pada komunizma 1989. godine demokracija je

prevladala i ustalila se u istočnoj i srednjoj Europi, Gruziji i baltičkim zemljama, ali u dijelu bivših sovjetskih republika uspostavljene su nove, postkomunističke diktature, poput onih u Bjelorusiji i Uzbekistanu, ili oligarhijski i autoritarni sistemi čje elemente još i danas nepogrešivo prepoznajemo u Putinovoj Rusiji.

Izabrani primjeri iz prošlosti upućuju na to da revolucije najčešće označavaju tek početak ili pokušaj promjena prethodnog stanja. Jedan od najupornijih čuvara starog, konzervativnog poretku u Europi, austrijski diplomat Prince Metternich, rekao je nakon revolucije 1848. da njome nije potpuno okončana "stara Europa", kao što nije do kraja začeta ni nova. "Između toga kraja i novoga početka vladat će kaos", prerekao je, ispostavilo se – ispravno, Metternich.

Skoro stoljeće i pol kasnije, s dovoljne vremenske i spoznajne distance, ocjenu revolucije iz 1848. zaključio je britanski povjesničar A. J. P. Taylor sada već čuvenom rečenicom: "Povijest je došla do prekretnice, ali se nije uspjela preokrenuti."

Vrijeme i događaji koji tek predstoje dat će puni smisao i arapskoj revoluciji. Hoće li se ona pokazati kao istinski preokret povijesti (latinski *revolutio* – preokret), neće ovisiti samo o Arapima. Ishod "arapskog proljeća" presudno će odrediti odnos Zapada, koji je proteklih desetljeća održavanje sigurnosti u tom dijelu svijeta postizao osloncem na autoritarne režime. Kombinacija strane vojne i finansijske pomoći, političke represije i korupcije omogućila je opstanak tih režima, ali je dugoročno gušila razvoj srednje klase, produbljivala društvenu i ekonomsku raslojenost i nepravdu.

Brzina kojom se Zapad, pod pritiskom prizora iz Tunisa, Egipta i Jemena, prestrojio i podržao prosvjednike potvrđuje da će se u zaštiti vlastitih interesa u regiji i dalje voditi diktatom pragmatizma. Usprkos lekcijama "arapskog proljeća", taj isti diktat nalaže da se u održanje režima u Afganistanu i Pakistanu, koji su daleko od uzornih ogleda demokracije i ljudskih prava, samo ove godine iz američkog državnog proračuna uloži 110 milijardi dolara.

Arapski bunt nije još posvuda proizveo jasno artikuliranu političku ideju, niti je afirmirao nove lidere. Proces postrevolucionarne konsolidacije, s neizvjesnim ishodom, još uvijek traje.

No, događaji u arapskom svijetu za Zapad bi mogli imati i neočekivanu dodanu vrijednost. Konačan nestanak represivnih režima i uspostava pravednijih društava mogli bi ublažiti moćan generator nezadovoljstva koji je nadahnjivao i pokretao niz radikalnih i militantnih pokreta u regiji, uključujući i El-Kaidu. U sekularnim i autoritarnim režimima Bliskog istoka islamski integralisti do sada su prepoznivali "bližeg neprijatelja". Onaj "dalji", naravno, bila je i ostala Amerika, uz čiju su se izdašnu pomoći ovi režimi desetljećima održavali, a njihovi čelnici tvrdili da će, ostanu li bez podrške, regijom zavladati ekstremisti. Represija nad ekstremistima služila je kao izgovor za represiju nad milionima ljudi kojima su oduzeti sloboda i dostojanstvo. Osjećanje nepravde – političke, ekonomске, ili socijalne – najčešće je glavni pokretač nezadovoljstva koje može odvesti u nasilje. Upravo bi arapski bunt mogao prekinuti začarani krug nasilja u kojem su međusobno srasli i postali teško odvojivi njegovi uzroci i posljedice.

I još jedan važan detalj. Islam je neodvojiv dio arapskog identiteta, pa tako i nedavnih revolucija. Jedno kvalitativno drugačije i predrasuda oslobođeno shvaćanje islama i njegovog mesta u arapskom, ali i muslimanskom svijetu uopće, omogućilo bi Zapadu da, na novim osnovama, s autentičnim vladama u regiji gradi partnerske odnose i nove modele zajedničke, pa i globalne sigurnosti.

Prizovimo na kraju još jednom u pomoć analogiju. U promišljanju o mjestu islama u arapskom svijetu Zapad bi se mogao prisjetiti i uloge koju je Katolička crkva odigrala u zbacivanju totalitarnih režima u istočnoj Europi, i posebno u Poljskoj pred kraj 20. stoljeća. Kada se 16. listopada 1978. na Trgu svetoga Petra u Vatikanu Karol Józef Wojtyła, kao tek izabrani papa Ivan Pavao II, obratio masi vjernika i znatiželjnika koji su ga došli pozdraviti, njegove su prve riječi bile: "Ne bojte se!" Poruka je bila upućena i milionima onih koji nisu bili tu, ali su živjeli u stalnom strahu od represije, tajnih policija, gulaga i mraka. Ako bi iz arapskog bunda proteklih mjeseci trebalo izdvojiti jednu, ključnu i za sve jednako važnu zajedničku spoznaju, čini se kako je ona artikulirana kroz izjave stotina prosvjednika koji su, gotovo uglas, u 6 kamere i mikrofone svjetskih medija poručili: "Više se ne bojimo."

*Islam je neodvojiv dio arapskog ustanka i njegove osloboditeljske snage. Kakvo će biti njegovo mjesto u postrevolucionarnim društvima odredit će niz faktora, ali je izvjesno da će u novim okolnostima i uloga islama imati dodatnu kvalitetu. Moguću potvrdu ove pretpostavke nalazimo i u riječima egipatskog velikog muftije Alija Goome, koji u autorskom tekstu za New York Times kaže: "Oslobodivši se teške ruke autoritarizma, Egipćani neće dopustiti da se on ponovo vrati pod krinkom religije. Islam će imati mjesto u egipatskoj demokraciji, ali kao oslonac slobode i tolerancije, a ne kao sredstvo represije."*²

Zapad već godinama tvrdi kako traži partnera u "umjerenim muslimanima" i kako se bori za "srca i duše" onih koji to još uvijek nisu. Za očekivati je da bi i dio muslimanskog svijeta želio u Zapadu naći pouzdanog partnera i s njime graditi kvalitetnije odnose, bazirane na međusobnom uvažavanju i ravnopravnosti. Partnera koji neće zarad sigurnosti vlastitih interesa spremno zatvarati oči kada oni budu branjeni tuđom patnjom i nepravdom. Uspostava takvih odnosa sada je šansa generacije, toliko važna da ponestaje povijesnih analogija kojima bi se to moglo dovoljno dobro potkrijepiti.

NAPOMENE:

¹ Fouad Ajami, "How the Arabs Turned Shame Into Liberty", New York Times, 26. februara 2011.

² Ali Gooma, "In Egypt's Democracy, Room for Islam", New York Times, 1. aprila 2011.

Samo američki angažman može izvući Bosnu

Piše: Kurt Bassuener

Sjedinjene Države su frustrirane zbog sadašnje situacije, ali i stoje postrani, uključuju se povremeno, a zatim se povuku. Činilo se da je promjena na domaku posjetom potpredsjednika Joea Bidena u maju 2009. godine, ali State Department je ispustio loptu...

Stvari se u Bosni i Hercegovini kreću u lošem pravcu. I zastrašujućom brzinom. Dok su međunarodni pogledi, koji su trenirani za državni nivo, okrenuti prema trenutnoj krizi u Federaciji, Republika Srpska ubrzava i intenzivira pokušaje razgradnje ili uništavanja državnih institucija, s tim da joj međunarodna zajednica u suštini ne pruža otpor iako je provela više od decenije uspostavljajući te iste institucije. Situacija se opasno približava slomu budući da lokalni politički akteri sve više sumnjaju da će Vijeće za implementaciju mira preuzeti odgovornost za sprečavanje raspada države. To povećava vjerovatnoću ne samo međunacionalnog nasilja nego i pogrešnih političkih računica koje bi mogle prouzrokovati takve događaje.

Dok su trenutno sve oči uperene na previranja u Federaciji, vlast Republike Srpske nastavlja pripreme za *de facto i de jure* nezavisnost. U tom smjeru predsjednik RS-a Milorad Dodik uglavnom radi na osnovu istog scenarija koji je koristila Crna Gora u zajedničkoj državi Srbije i Crne Gore – osigurava nefunkcionalnost državnih institucija, a u isto vrijeme razvija nezavisnost onih koje su pod njegovom kontrolom. Ovo traje otkad je on došao na vlast prije izbora 2006. godine; njegovo razmahivanje prijetnjom referendumom počelo je odmah nakon što je Crna Gora uspešno izglasala nezavisnost. Posljednjih sedmica Dodik to pojačava navodeći da će se Bosna raspasti baš kao što se raspala i Jugoslavija¹ i izjavljujući da namjerava provesti referendum o legitimitetu Suda BiH i Tužilaštva BiH,² nastavljajući svoju kampanju demontiranja državnih institucija, naročito u pravosudnom i ekonomskom sektoru. Njegova vlada prijeti da će prestati uplaćivati PDV na jedinstveni račun i spremi se da proda državnu imovinu kako bi finansirala svoj ogroman fiskalni deficit. Dodik je otvoreno i javno odbio zahtjeve supervizora za Brčko za pismenim garancijama da će RS u potpunosti poštovati Konačnu odluku u budućnosti, nazvavši ih “neprikladnim i uvredljivim” u otvorenom pismu. A predsjedavajući Odbora za sigurnost u Skupštini RS-a Nenad Stevandić je 17. marta zatražio da RS osnuje svoju vlastitu obavještajnu službu.³

Formiranje vlasti u Federaciji bilo je zaustavljeno ubrzo nakon izbora u oktobru 2010. godine jer su HDZ i njegov nekada ljuti protivnik HDZ 1990 sprečavali uspostavu

Časopis „DEMOKRACIJA I SIGURNOST U JUGOISTOČNOJ EVROPI“ je dostupan u online biblioteci za Centralnu i Istočnu Evropu (Central and Eastern European Online Library (C.E.E.O.L.) (<http://www.ceeol.com>).

